

Éva – A feléledt remény

Csak Istentől nyerünk reménységet utunkon

Noha elképzelem, milyen lehetett az élet az éden kertjében, mielőtt a bűn rombolás jelenléte rá nem tört viláigunkra. A bibliai leírás igen rövid, mégis oly gazdag. Azt sejteti, hogy az egész teremtett világot a tökéletes harmónia, egység és boldogság uralta, és világosan utal arra, hogy edám és óva kárlételes teremtmények voltak. A kárlételes ideálisak voltak ahhoz, hogy az Isten által rájuk ruházott képességek szabadon kibontakozhassanak. Mindennapi életüket az Istennel és egymással való kapcsolatuk szüntelen fejlődése jellemezte. Életük mindig új lehetőségeket, és jellemük jobb és jobb vonásait fedték fel.

A beszélmódban

egy tűnik, óva volt a bonyolultabb jellemű személyné. Edámot csendes egyéniségnek ismerjük meg. Noha nyalk szavát akkor halljuk először, amikor megpillantja óvát (1Máz 2:23). E találkozás után óva tettei és szavai meghatározók.

Á

A megváltás reményének székségesége

A történetben

azt látjuk, hogy óva egyedül indult sétára (1Máz 3:1); ebből kicseng az a gondolat, hogy bizony egységben az erő. Az asszony felfedezőtra indult, talán attól a vágytól, hogy kielégéstől Istentől kapott ká-váncsiságot. Beszédben elegyedett a ká-gyával, és ezzel döntő fontosságú átkeresztződéshez érkezett. Mindannyian elérkezünk ilyen keresztződésekhöz életünk során. Ezek hihetetlen jelentőségű pillanatok, amelyek igen komoly hatással lesznek jövőbeni életünk minőségére.

A ká-gyá arra

próbálja elozni, hogy a jelenlegi kárlételes kárlételes óvára nem vár olyan jóvő, amely lehetővé tenné egyéniségének teljes kibontakozását. Kárlételes óvára nem vezet sehová. Azt sugallja, mintha az Isten tervei szerinti földi élet értelmetlen és unalmas lenne, hiszen Isten elárja előlék a fejlődés útját (3-5. v.). Óva személyné-fejlődése, amely Isten tervével szhangban történet, az ellenség szemében csupán csak a képzelt széleménye volt.

Óva értelmesen

árvél Isten szavahihetősége, valamint a feladat mellett, amellyel a Teremtő őt és fáját megbá-zta (2-3. v.). Életének minősége és célja elgedettséggel telti el. Amgy tűnik, elgondolkodik az új életmód lehetőségén is, amit a ká-gyá táj

fel előtte. KÁ-sÁ©rtÁ©st Á©rez arra, hogy egyedÁ¼l IÁ©pjen rá; egy olyan Á°tra, amelyen lehetősÁ©ge lesz felfedezni, mi minden dologra lesz kÁ©pes a Teremtő erőszakos Á©s kÁ©ttÁ©ttsÁ©geket jelentő jelenlÁ©te nÁ©lkÁ¼l. Szinte hipnotikus erővel hat rá; ennek az Á©jfajta Á©letmÁ³dnak a vÁ©gkifejlete: olyan lehet ő is, mint Isten (5. v.)! VÁ©gÁ¼l megteszi az első IÁ©pÁ©st ezen az Á©ton, hiszen kinyÁ©jtja a kezÁ©t, Á©s eszik a tiltott gyÁ¼mÁ©lcsből (6. v.). Egyszerű IÁ©pÁ©s ez, de micsoda elkÁ©pzelhetetlen kÁ©vetkezmÁ©nyei vannak!

Á%ova dÁ©ntÁ©se

azt jelentette, hogy saját kezÁ©be vette Á©letÁ©nek irÁ©nyÁ-tÁ¼sÁ¼t - egyÁ¼ltalÁ¼n nem akart Istentől fÁ¼ggeni. Á%oletÁ©ben teljesen Á©j fejezet kezdődÁ©tt: egy nagyon szomorÁ° fejezet. FÁ©rje csatlakozott hozzáj. MagÁ¼nyosan indultak az ismeretlen felÁ©, de hamar rájÁ©bredtek arra, hogy Á©j Á©svÁ©nyÁ¼k a halÁ¼lba vezet. A teljes megsemmisÁ¼lÁ©s felÁ© tartottak, hiszen elszakadtak Istentől, az Á©let, a szeretet Á©s a bÁ©kessÁ©g forrásÁ¼tÁ¼l.

Ekkor Isten hangja csendÁ¼l fel, amint Á¼tsÁ©tÁ¼l a kerten (8. v.). AzÁ©rt szÁ¼l hozzÁ¼juk, hogy megÁ©rtesse velÁ¼k helyzetÁ¼k komoly voltÁ¼t. EgyedÁ¼l IÁ©pked most, mert már nem egy cÁ©l felÁ© tartanak. EgyedÁ¼l IÁ©pked azon az Á©svÁ©nyen, amelyet Á¼dÁ¼m Á©s Á%ova szÁ¼mÁ¼ra alkotott meg, Á¼m ők elhagytÁ¼k azt, mert saját utakat talÁ¼ltak ki maguknak. Á%ova Á©j Á©tja a fÁ©lelem, az Á©sszetÁ©rt tá¼rsas kapcsolatok, a lelki bÁ©nultsÁ¼g Á©s a halÁ¼l Á©tja.

Á

FelÁ©led a remÁ©ny

Isten sohasem

a kÁ¼rhoztatÁ¼s hangjÁ¼n szÁ¼l hozzÁ¼nk. Ő igaz Á-tÁ©lettel, Á©s a megvÁ¼ltÁ¼s hÁ-rÁ©vel keres meg bennÁ¼nket, amikor eltÁ©vedtÁ¼nk. A dÁ©ntÁ©s a mi kezÁ¼nkben van. Mivel szeretete Á©s vÁ©gtelen kegyelme erre indÁ-totta, remÁ©ny kÁ-nÁ¼lt Á¼dÁ¼mnak Á©s Á%ovÁ¼jnak (15. v.). Erre volt szÁ¼ksÁ©gÁ¼k, hiszen a fellÁ¼zadt emberi IÁ©nyeknek ez a legalapvetőbb szÁ¼ksÁ©glete! Ez a remÁ©ny nem egy kÁ©pzelőerővel megalkotott vÁ¼gy, vagy egy szÁ©pen kitalÁ¼t Á¼lom, amelyről tudjuk, hogy sohasem vÁ¼lik valÁ¼ra. Á¼,

nem!

A remÁ©nysÁ©g az

Isten Á¼ltal szÁ¼munkra megtervezett dicsősÁ©ges jÁ©vő! Nem saját tetteink érdmÁ©nye, hanem Isten megvÁ¼ltÁ¼s Á©s teremtő hatalmÁ¼nak munkÁ¼ja, s amelyek teljese Á©sÁ©t Isten Á-gÁ©retei Á©s hatalma garantÁ¼ljÁ¼k.

Isten

elÁ¼ltette a remÁ©nysÁ©g magvÁ¼t Á¼dÁ¼m Á©s Á%ova magÁ¼nytÁ¼l reszkető szÁ-vÁ©be. Nem olyan remÁ©nysÁ©g volt ez, ami egyszerűen csak azt vÁ¼rta Istentől, tegyen valamit Á©rtÁ¼k a jÁ¼vőben. Ez a remÁ©ny Isten Á-gÁ©reteiben gyÁ¼lkerezett, amelyek mindig hatÁ¼ssal vannak az emberek jelenÁ©re. A remÁ©ny mint vÁ¼rakovÁ¼s jelen Á¼llapotunkban Á©rezteti hatÁ¼sÁ¼t. Á¼dÁ¼mra Á©s Á%ovÁ¼ra is azonnali hatÁ¼ssal volt az Istentől nyert remÁ©nysÁ©g. EllenÁ©rzÁ©st keltett bennÁ¼k a halÁ¼lt okozÁ¼s, gonosz erővel szemben.

Ez a reménytelenül - Isten ereje által - a bűn rabul ejtő hatalma elleni mártírszerű gyűlöletet hozta az első emberpár reménytelen helyzetébe. Isten elhatározta, hogy az emberi szabadság védelmére kel, és nem engedi, hogy az ellenség teljesen a saját uralma alá hajtja őket. A reménytelenül feltétele az ember szabadsága; és győzhetünk csak, milyen áton szeretnünk járni, és milyen cselekedeteket igyekszünk. Isten olyan cselekedetet engedett meg ádám és eva számára, amelyben még egyszer győzhetünk és végső cselekedetük felől. Az Istennel tártítható járva reménytelenül megáris kezdte őket megszabadítani a bűn uralmától.

A beszámoló

szerint nem volt kizárólagos, miben állt ez a reménytelenül. Tartalma nem egyszerűen egy elvont vallási gondolat, amelyet meg kellett őrizni és meg kellett őrizni. A reménytelenül, amit Isten felajánlott ádámnak és evának, egy személynél testesült meg. Maga a személy volt a reménytelenül! Ő tapos a kágyán - a halál és reménytelenség - fejére (Iásd 15. v.). Ez a reménytelenül Őbenne testesült meg: az asszony leszermazottjában, aki egy személynél Isten Fia is. Képviseletük, e reménytelenül nem úgy valósul meg, hogy egy gondolat győzelmet arat más gondolatok felett, hanem úgy, hogy egy személynél legyőzi mindazt, amely az Isten által alkotott emberek személynél veszélyezteteti.

Az emberek

természetes útja elkerülhetetlenül a halálba vezet. Isten azonban csodálatos cselekedet tüzelt ki ádám és eva el, hátra a bűn és a halál által uralt földön. Isten útja a dicsőséges találkozás, egy új cselekedet, egy új együttműködés felé vezetett. Az értelmetlen cselekedet és a halál helyett minden ember eljuthat az Isten Fiaival való találkozásiig, aki egyetlen reménytelenség. Ádám és eva szavakban zárják ezt a reménytelenséget, és engedték, hogy saját ruhájuk helyett az általa készített ruhákba öltöztesse fel őket (21. v.).

Utazás - reménytelenül

Éva ott, Isten

jelenlétében kezdte el reményteljes útját. Ez az út nehéz terepeken vezette őt keresztül, és a bűntudat és a magány erőteljes erővel volt kiküszöbölve; iszonyatos fájdalomtól átitott, amikor egyik fia megállta a lábát, és mindenhol az elméje jeleit láthatta. Am a reménytelenül erőt adott neki! Tudta, hogy nem az életnek általános jellemzője, amit most lát és tapasztal. Valamilyen dicsőséges eseményre készül! A reménytelenül hatással volt jelenléte, és új erőt adott neki a gonosz elleni küzdelemhez. Ez az új reménytelenül szabaddá tette, hogy ellenálljon bűnös természetének, visszautasítsa az ellenség terveit, és úgy döntés, hogy Istennel járja útját. Tekintet a dicső cselekedet szejgezte.

Az Ás

világossá tette eva számára, hogy az általa annyira vágyott reménytelenül az ő egyik leszermazottja, egyik gyermeke személynél fog elkezdeni. Csupán csak sejtethetünk, milyen szavakban vázalkozást kelthetett eva szavában ez az ágat! Midőn első gyermekét várta, talán arra gondolhatott, ő lesz a megágyzott gyermek

(v. 1M 4:1!). De nem ő lett.

A remény

azonban társasági a családok, és segítő abban, hogy valami jobbat várnunk. A reménységet a várakozás jelenti, hiszen nyitva tartja a lehetőséget, hogy bármely pillanatban bekövetkezhet, amire oly nagyon várunk. Az egyik legkomolyabb veszély, ami fenyeget bennünket, az, ha elveszítjük a várakozás öröseit. Ha ez bekövetkezik, akkor reményünk kezd elveszteni jelentőségét, és ezzel azt kockáztatjuk, hogy a halálra fel fogunk sodródni. Reménykedni annyit jelent, mint várakozásban lenni; erőteljes meggyőződéssel lenni; azzal a bizonyossággal lenni, hogy Isten ígéretei megbízhatók, és bármely pillanatban valóra válhatnak, amikor Ő úgy dönt, hogy eljött az idő.

Éva utadai

megsokasodtak a várakozásteljesítőn. Egyáltalán nem tudta, milyen sokat kell várni. Isten terve szerint Fának eljövetele - aki valóra váltja a reménységet - a világméretű káoszdelem egy bizonyos pontján kellett, hogy bekövetkezzen (Gal 4:4). A megígért gyermek egy asszonytól született meg. Arra a helyre, ahol a bűn utat talált az emberiséghez: egy asszony látnak mályra maga Isten lápett be az emberről látel titka által; és vetette el a remény magvának valóságát az egész világ számára. Milyen hatalmas előjogban részesült Éva Isten által! Ahol a bukás bekövetkezett, oda helyezte Isten a megígért titkát.

Utunk azonban

még folytatódik. Reménységekünk a végső beteljesedés, Krisztus második eljövetele felé halad. Évaéhoz hasonlóan, mi is a remény útján járunk. Az ő útja a mi utunk is, káosz út. Szerinte a világon Isten népe ugyanabba az irányba halad: egy a látszólagos és egy az írásműnk. Mindannyian a remény útján járunk; mindannyian a remény mielőbbi teljesülését várjuk; mindannyian osztozunk a reményben. Mindnyájan mennyei otthonunkba várjuk. "Hogy íráskre az ádváltek honban állhassunk, hogy lelkünknek és testünknek ne a bűn sájtát nyomait viseljék, hanem Teremtőnk képmására, és vögtelen korszakokon át fejlődjük a bölcsességben, tudásban és szentségben, ismét és ismét az eszmények útj területeit fedezve fel, az csodákat és dicsőséges dolgokat találva s névelkedjék a tudásra, az írásmre és a szeretetre való képességünk, miközben tudjuk, hogy még mindig előttünk van a vögtelen írásm, szeretet és bölcsesség: erre mutat előre a keresztény reménység!" (E. G. White: My Life Today, 361. o.).

Ha még nem

fogadtad szívedbe a reménységet, arra hívlek ma, hogy jöjj, csatlakozz hozzánk a remény útján!

Á

Jan Paulsen